

enèrgica i substancial. La premiada Samba Kubally *encara* no ha aconseguit el més mínim suport de les administracions local i autonòmica. El que havia de ser el projecte experimental emblemàtic, aquell que ha estat proposat com a prioritari per la UNESCO en aquest Any Internacional de l'Alfabetització, el projecte en el qual molts professionals d'arreu de Catalunya tenen posats els ulls i l'esperança que ens permetrà saber de quina manera cal intervenir amb una mica més de rigor en els múltiples problemes que planteja la presència cada vegada creixent de treballadors estrangers, està sobrevivint en condicions insuportables; més ben dit: s'està deixant que es mori d'inanició i asfíxia, en una estratègia calculada, de la qual en som còmplices tots.

En Denis Langlois ho deia clarament: «Vosaltres, els defensors grandiloqüents dels drets humans, teniu cangui dels drets humans, perquè no són els vostres drets, sinó els dels altres». He citat recentment aquesta mateixa frase en un altre article adreçat a educadors. Ni ells ahir, ni avui els periodistes, no en són, de fet, ni els únics ni els principals destinataris. Malauradament la insolidaritat no és



PUNT DIARI

patrimoni exclusiu d'un sol gremi.

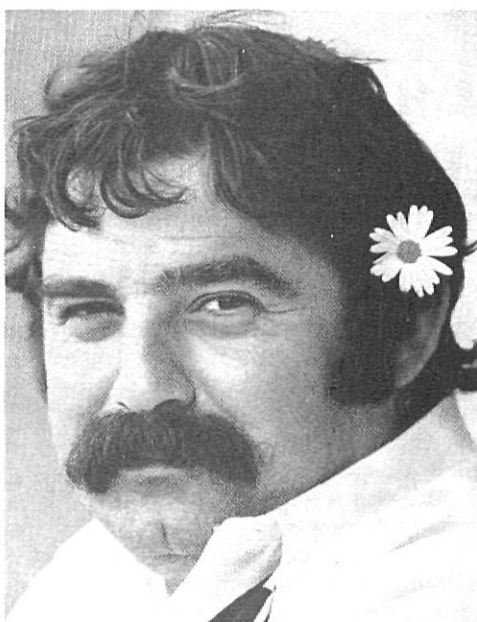
Diuen que una mosca no fa estiu. Però com que n'és el senyal precursor, sia benvinguda!

FRANCESC CARBONELL

Africans de Santa Coloma de Farners amb el governador civil i l'alcalde.

Joan Felip Vilà, la pintura feta vida

No solament per als figuerencs sinó per a tots els que el van conèixer, la mort de Joan Felip Vilà ha estat, per inesperada, brutalment punyent. No costa de comprendre perquè era un home que establí amistat amb tothom. Semblava que la seva mateixa naturalesa li ho exigís amb urgència. Necessitava la convivència, dialogar, escoltar i ser escoltat, riure i somriure, entendre i ser entès. Per això la pintura que creava era tna viva i radiant. Trobava ressò en la gran majoria, fins i tot en la gent més primària. Contertulians de cafè, pagesos, hortolans, mestresses de casa, venedores de mercat i també la gitaneria més conspícua. Molts d'ells eren reflectits amb càlides pinzellades en les teles que pintava, les quals xuclaven color d'una paleta tan extrovertida com ell i com ell comunicativa.



Joan Felip Vilà, un pintor extrovertit.



La Rambla de Figueres en un dibuix a la tinta de Felip Vilà.

El caracteritzava la bohèmia, el bon humor, les febleses del *bon vivant*, de l'aventurer que assumia el fet de viure amb la contundència del que treballa perquè espera beneficiar-se de la collita en temps de la recol·lecció, com ho solen fer els veïns de Ceret a l'hora d'aplegar les cireres. Aquelles cireres d'un vermell explosiu que tant fascinaven Salvador Dalí. Felip Vilà, quan n'era el temps n'hi solia portar un cistell, i el «geni» amb dits trèmuls n'agafava algun per assaborir-ne la dolçor.

Justament el passat 8 de març, dia de l'enterrament de Felip Vilà al poble rossellonès on tenia estada i taller parat, els cirerers es mostraven curulls de flor d'un rosat intens. Semblaven a punt de ser captats pels seus pinzells febrils. En recordàvem l'impacte visual mentre érem a l'església on s'iniciava la cerimònia. El poble omplia de gom a gom la gran nau del temple. La música registrada en disc havia estat escollida pel bon gust, acordada a l'acte que ens agermanava vora el fèretre de l'amic. De sobte, una esgarripança. *El cant dels ocells* interpretat per Pau Casals posava, darrere la lloança del pintor traspassat, exposada en un francès gairebé acadèmic, la veu de la terra sublimant-se, intemporal, en el violoncel del mestre.

Al cementiri, quan el taüt penetrava fossa endins, la tarda iniciava la posta i es tornava elegíaca. Roses evanescents, grocs febles de llimona expremuda, es contraposaven als colors vivíssims que Felip Vilà utilitzava, com si la naturalesa comencés a enyorar-lo en esllanguir-se dolçament com per acomiadar-se del que tan sovint l'interpretà al seu gust i a la seva manera i amb una desimboltura que l'havia de popularitzar.

El pintor ja és a l'altra riba. A nosaltres ens queda el record, mentre bona part de les seves teles il·luminen les cases de la terra per donar fe que de la pintura en va fer vida fins a l'hora de la mort.

MONTSERRAT VAYREDA I TRULLOL

La complexa restauració de Sant Feliu de Girona

No és cap novetat afirmar que l'església de Sant Feliu és, per molts motius, un dels edificis més significatius del conjunt monumental singular que constitueix la ciutat de Girona. Des de fa molt temps li calia una restauració acurada que en garantís la conservació.

Els tècnics del Servei del Patrimoni Arquitectònic han començat una actuació sobre les cobertes de l'església,

potser el punt més necessitat de consolidació. De manera gairebé paral·lela, bé que des d'una altra perspectiva, acaba d'inaugurar-se l'anomenat Àmbit Històric de Sant Narcís, amb el sarcòfag del Sant, obra del mestre Joan de Tournai, just acabat de tornar de l'exposició *Millenium*.

És a partir d'aquests dos fets que voldríem reflexionar sobre alguns dels aspectes que ens suggereix el que hauria